

Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

МІСЦЕ ТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ГРУДЕНЬ 2004 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО 10/165 •

2 стор.

Постанови митрополичого Синоду Єпископів УГКЦ та звернення керівників Церков до діючої влади та до українського народу.

3 стор.

4 стор.

АМОР і АМОК – оголена правда про страшну дійсність. Аборт – суспільна і демографічна загроза.

5 стор.

6 стор.

Катихизмові правди.
Чи можна грати в карти?
Не грішімо забобоном!

7 стор.

8 стор.

Вітаємо ювілярів!
Нашим найменшим читачам про святого отця МИКОЛАЯ.
Кілька питань про Свідків Єгови.

ВСЯКА ВЛАДА – ВІД БОГА

Диявол за віком старший від людини, бо був створений скоріше від неї. Отож, він, почавши від Адама і поступаючи до кожної людської особи, докладно дослідив людську психіку, вивчив людські немочі, таким чином ставши чи не найкращим психологом. Саме він є натхненником усіх бід і нещасть, котрі падають на людський рід. А причиною наших бід і нещасть є наші гріхи, котрими ми у страшний спосіб ображаємо нашого Творця. Найтяжчий гріх, найбільший упадок завжди починається з найменшої спокуси. А спокусником, як відомо, є диявол.

У часі, коли диявол намагався спокусити у пустині Ісуса Христа, він виявив основні, базові спокуси, котрими найчастіше намагається полонити людину: «Тоді диявол вивів Його (Ісуса) високо, показав Йому в одну мить усі царства світу і сказав до Нього: «Я дам Тобі всю цю владу й славу їхню, бо вона мені була передана, і я даю її кому захочу. Тож коли Ти поклонишся передо мною, вся Твоя буде» (Лк. 4, 5-7). Отож, бачимо конкретну пропозицію сатани – мовляв, поклонися мені, співпрацюй зі мною, і матимеш необмежену владу і таку ж саму людську(!) славу. Бажання отримати владу є настільки спокусливим, що окремі люди часом втрачають задля неї здоровий глузд і йдуть навіть на найстрашніші злочини, тобто, задля влади йдуть на співпрацю з дияволом і таким чином помножують гріхи, прикриваючись благими лозунгами.

У жодному разі не хочу сказати, що влада сама в собі є гріхом. «Кожна людина нехай кориться владі вищій: нема бо влади, що не була б від Бога; і ті, існуючі влади, установлені Богом» (Рим. 13, 1) – саме так повчає апостол Павло. Можемо ствердити, що як влада президента над цілим народом дається від Бога, так і влада батька-матері над своєю дитиною також дається від Бога. Господь, як відомо, є чоловіколюбець – тому кожен носій будь-якої влади, отриманої від Бога, так само мав би відноситися до людей з любов'ю.

Зловживання владою – ось що противиться Божій правді. Тому, коли президент держави, державний уряд, інші державні установи, як, наприклад, податкова інспекція чи пенсійний фонд, не дбають про добро Божого люду, знущаються над цілим народом, не працюють для Божої слави – така влада противиться Божій природі, вона не є Богом благословенною, бо вона у принципі є людиноненависницькою. Одним із прикладів такого брутального відношення сучасної влади до людської особи у багатьох державах світу є політика, спрямована на легалізацію реклами абортів і їх проведення, що є властивим знищенням безневинного людського життя. Цей жахливий процес насилля став уже геноцидом і у своїй суті набрав розмаху індустрії. Владоможці, демонструючи перед світом штучні принципи демократії, намагаються цілком усунути від виконання Заповідей Божих, зокрема, таких як «Не убий» чи «Не кради».

Господь, даючи людині владу, котра, по-суті, у повноті Йому єдиному належить, застерігає: «Тож слухайте, царі, і розумійте! Навчіться, ви, що правите аж по край світу! Вважайте, ви, що верховодите безліччю та пишастесь юрбою народів! Це бо Господь дав вам владу, від Всевишнього – зверхність; Він діла ваші розгляне й наміри ваші розслідує. А що ви, будши слугами Його царства, не судили по справедливості, ані закону не пильнували, ані за Божою волею не чинили, – Він страшно й швидко нападе на вас, бо суд на вельмож суворий буде. Малим прощають з милосердя, а сильних – сильно покарають. Бо Владика всіх ні перед ким не відступає». (Мудрість 6, 1-7).

Дуже б хотілося, щоб усі власть імуці хоч раз глибоко задумалися над цими страшними словами!

о. Іван ГАЛІМУРКА
редактор

«ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ: «ХАЙ НЕ ХВАЛИТЬСЯ МУДРИЙ МУДРІСТЮ СВОЄЮ, ХАЙ НЕ ХВАЛИТЬСЯ СИЛЬНИЙ СИЛОЮ СВОЄЮ, ХАЙ НЕ ХВАЛИТЬСЯ БАГАТИЙ СВОЇМ БАГАТСТВОМ. НІ! ХТО ХВАЛИТЬСЯ, ХАЙ ХВАЛИТЬСЯ ТИМ, ЩО РОЗУМІЄ І ЗНАЄ МЕНЕ, ЩО Я - ГОСПОДЬ, ЯКИЙ ТВОРЮ МИЛОСТЬ І СУД, І СПРАВЕДЛИВІСТЬ НА ЗЕМЛІ; МЕНІ БО ЦЕ ДОВПОДОБИ» – СЛОВО ГОСПОДНЄ.

ЄРЕМІЯ, 9. 22-23

ОФІЦІЙНО

Протягом двох днів, 23-24 листопада 2004 року, в Митрополичих палатах Святоюрської гори (пл. Святого Юра, 5) відбулася чергова, Двадцять п'ята сесія Синоду Єпископів Києво-Галицької Митрополії Української Греко-Католицької Церкви. Засідання очолює Блаженніший Любомир (Гузар), Патріарх УГКЦ, Митрополит Києво-Галицький. У роботі сесії взяли участь усі Владики, які діють на території України.

ПОСТАНОВИ

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТОЇ СЕСІЇ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ КИЄВО-ГАЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО- КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Львів, 23-24 листопада 2004 року Божого

Організувати паломництво владик нашої Церкви разом з греко-католицькими єпископами інших країн до м. Барі (Італія) від 6 до 12 червня 2005 року Божого.

Затвердити текст Звернення з приводу теперішньої суспільної ситуації в Україні.

Для вдосконалення діяльності благодійної церковної організації «Карітас України»:

а) доопрацювати проект Концепції розбудови Карітасу України та подати її на затвердження на наступну сесію Митрополичого Синоду;

б) доручити Владисі Ігореві (Возняку) до кінця грудня 2004 року Божого скликати нараду єпархіальних директорів та керівництва Карітасу для внесення пропозицій щодо вдосконалення діяльності благодійної церковної організації „Карітас України”.

Детальний розгляд розділів Душпастирського плану про парафію, мас-медіа та евангелізацію перенести на наступну сесію Митрополичого Синоду.

Для належного проведення Року Пресвятої Євхаристії:

а) затвердити зміст плану проведення Року Пресвятої Євхаристії;

б) провести упродовж 24-26 червня 2004 року Божого у Львові Євхаристійний конгрес;

в) надати Дню родини, який відзначають у першу неділю після празника Первоверховних апостолів Петра і Павла, чітке євхаристійне спрямування.

До наступної сесії Митрополичого Синоду зробити кадрову перевірку усіх каноністів Києво-Галицької Митрополії УГКЦ та студентів усіх єпархій, які студіюють канонічне право.

Для усвідомлення на загальноцерковному рівні важливості християнського виховання дітей та юнацтва та інформування українського суспільства про досвід діяльності греко-католицьких загальноосвітніх навчальних закладів відзначити на загальноукраїнському рівні десятиліття Бучацького колегіуму священномученика Йосафата 12-14 травня 2005 року Божого.

Двадцять шосту сесію Митрополичого Синоду провести у лютому 2005 року Божого.

Голова Синоду Єпископів
Києво-Галицької Митрополії
Української Греко-Католицької Церкви

+ Любомир

ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ

КИЄВО-ГАЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

ДО ВІРНИХ І ВСІХ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ З ПРИВОДУ ТЕПЕРІШНЬОЇ СУСПІЛЬНОЇ СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ В ХРИСТІ!

У цю вирішальну і доленосну хвилину нашого українського народу ми, владика УГКЦ, зібрані на Синоді Єпископів, відчуваємо свій обов'язок перед Богом і Народом звернутися до Вас зі своїм пастирським словом. Церква Христова є завжди зі своїм народом, є його сумлінням і в кожній критичній ситуації стає в

його обороні.

Передусім хочемо нагадати, що у передвиборчий період наша Церква не один раз зверталася до усіх Вас у своїх зверненнях, що кожний громадянин України повинен іти свobodно за своїм голосом сумління та чесно віддати свій голос за достойного кандидата в Президенти України. Наша Церква не проводила агітації за жодного з кандидатів. У своїх душпастирських зверненнях до вірних ми наголошували на важливості збереження демократичних принципів під час виборів. Коротко нагадаємо про їх можливі порушення, від яких ми застерігали:

1. Перешкоджання свobodному волевиявленню кожного громадянина України.
2. Однобічне інформування.
3. Використовування адміністративного ресурсу.

4. Купування голосів.

5. Фальсифікація результатів виборів.

Чи не стали ми свідками цих порушень?

Президент України не один раз заявляв публічно, що вибори будуть демократичними. Чи він, як гарант Конституції України, належно подбав, щоб вони такими були?

Сьогодні народ переконаний, що демократичні принципи були порушені.

Коли люди виходять на вулицю захищати свої конституційні права мирним способом, вони не є темною масою і „вулицею”. Це люди розважні, жертвні і відповідальні, яких належить пошанувати і до голосу яких треба прислухатися, бо „голос народу – це голос Божий”.

Тому звертаємося до посадових осіб, уповноважених цим самим народом до влади, не піддаватися спокусі під час розв'язування дуже складної ситуації вживати своє становище, засоби і сили та правоохоронні структури для своїх вузьких інтересів, проти власного народу. Ваша діяльність повинна бути завжди в правовому полі.

Правдиву свободу здобуваємо через хресний шлях і терпіння. Будьмо готові до цього, бо Христос-Богочоловік звільнив людський рід своїм терпінням і хресною смертю від гріха і дарував нам усім свободу.

У цю важку й відповідальну хвилину в нашій державі закликаємо поодиноких осіб, родини та увесь народ до спільної молитви про Божу поміч. Надіємося і молимо Всевишнього Бога, щоб Він як ласкавий Господь дав можливість кожному з нас і всім нам разом вільно будувати щасливе майбутнє на нашій багатостраждальній, але благословенній Українській землі.

Благословення Господнє на Вас!

+ ЛЮБОМИР

від імені Владик Синоду

Києво-Галицької Митрополії УГКЦ

Львів, 23 листопада 2004

ЗВЕРНЕННЯ

КЕРІВНИКІВ ХРИСТІЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ УКРАЇНИ З ПРИВОДУ РЕЗУЛЬТАТІВ ВИБОРІВ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ! ШАНОВНІ СПІВГРОМАДЯНИ!

Отримавши із засобів масової інформації повідомлення про попередні результати виборів Президента України, які викликали небачені до цього в нашій державі масові акції протесту, учасниками яких стали сотні тисяч наших співвітчизників, значну частину з яких складає молодь, що особливо видно в столиці України – м. Києві, ми вважаємо своїм пастирським і громадянським обов'язком сказати наступне.

Церква завжди була з народом – як в часи радості, так і в часи випробувань. Тому і тепер, коли Україна стоїть перед вибором свого майбутнього – демократичного або авторитарного, коли виникає загроза для єдності і навіть незалежності нашої Батьківщини, – Церква з народом.

Ми, як керівники християнських Церков України і як громадяни нашої Батьківщини, стурбовані несправедливим перебігом виборчої кампанії, а особливо – масовою фальсифікацією результатів народного волевиявлення. Церква покликана свідчити істину, проповідувати любов і мир, а тому не може погодитися з неправдою.

Тому в першу чергу ми звертаємося до віруючих із закликом постити і молитися про мир в нашій державі і про втілення в життя справедливих результатів виборів її Президента.

Ми закликаємо нашу паству та весь український народ відстоювати правду, зберігати єдність і грома-

дянський мир, дотримуватися Конституції і законів України, не допускати насильства.

Ми звертаємося до органів влади, особливо до тих, які безпосередньо відповідають за справедливе втілення народного волевиявлення, а також до Верховного та місцевих судів, із закликом пам'ятати про свою відповідальність перед Богом за те, як вони виконують покладені на них народом України обов'язки.

Ми переконані, що народ України мудро і з честю пройде сьогоднішні випробування.

Істина – непереможна!

Закликаємо на всіх наших співгромадян Боже благословення.

Філарет,

Патріарх Київський і всієї Руси-України

Любомир,

Верховний Архієпископ УГКЦ

Михайло Паночко,

єпископ Церкви християн віри євангельської України

Маркіян Трофим'як,

заступник Голови Конференції римо-католицьких єпископів України

Леонід Падун,

Старший єпископ Української християнської євангельської Церкви

В'ячеслав Горпинчук,

єпископ Української лютеранської Церкви

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ДО ЧИННОГО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ПАНА ЛЕОНІДА КУЧМИ

Пане Президенте!

Найважчі й найвідповідальніші повноваження, що їх конституція держави накладає на її президента, – це повноваження гаранта цієї конституції. В часи загальнонаціональних випробувань ці функції глави держави набувають вирішального значення. Гідне виконання їх прокладає президентові шлях до історичної величі, а його неспроможність стати на висоті моменту стягає на нього осуд історії і прирікає його на всенародне забуття. Для України загалом і для Вас особисто, Пане Президенте, надійшла саме така вирішальна хвилина. Той іспит сумління, який сьогодні Ви змушені скласти, не є простим, і ми просимо Всемилоствого Бога допомогти Вам. Проте скласти його необхідно.

Коли Президент як гарант Конституції не сповнює своїх обов'язків, таким гарантом стає народ, який виходить на майдани домагатися правди. Зробити це змусили його саме непослідовні, а то й злочинні й антиконституційні дії представників влади. Розмах народних протестів засвідчує, що права людини справді було брутально порушено. Підняти народ на такі заворушення задля лише особистих інтересів одного з кандидатів у президенти було б

неможливо. І так це зрозумів цілий світ. Народ не піде по домівках, якщо його права не буде відновлено і гарантовано. Люди, які з'їхали до Києва підтримувати своїх кандидатів, сьогодні братаються, і це доводить, що Україна єдина у своєму стремлінні відстояти закон, справедливість і єдність держави.

У нинішній ситуації важлива кожна година. Люди виправдано очікують від Вас прийняття доленосних рішень, що може зробити лише Президент – гарант Конституції України. Зволікання з прийняттям рішень, яких вимагає сьогодні ця Конституція, сприймається людьми як частина свідомо задуманого плану, спрямованого проти інтересів українського народу. У Вашій силі розвіяти цю недовіру й утвердити верховенство права навіть у тому випадку, якщо це змусить Вас піти на деякі особисті жертви. Терміново потрібна Ваша рішуча дія, щоб притягнути до відповідальності тих посадовців, які несуть вину за фальсифікацію виборів шляхом зловживання владою, а також тих, хто снує плани розколу країни.

Настала історична мить, коли слова української Конституції про нашу відповідальність перед Богом набули особливої актуальності. Хай же допоможе Вам Господь

правильно відчитати “знаки часу” й усвідомити, як конкретно має проявитись Ваш особистий обов'язок перед Ним. З Богом не можна жартувати. П'ять років тому, коли Ви лише розпочинали новий етап Вашого президентства, ми молилися за Вас у соборі св. Софії. У час виборчого процесу, коли людські та Божі закони уповноважують Вас подбати про законність передачі повноважень легітимно обраному наступникові, ми молимося за Вас знову.

Філарет,
Патріарх Київський
і всієї Руси-України
Любомир,
Верховний Архієпископ УГКЦ
Григорій Комендант,
Голова Всеукраїнського Союзу
об'єднань євангельських
християн-баптистів
Михайло Паночко, Єпископ Церкви
християн віри євангельської України
Марк'ян Трофим'як,
Заступник Голови Конференції
Римсько-Католицьких єпископів
України
Леонід Падун, Старший єпископ
Української Християнської
Євангельської Церкви

29 листопада 2004 року

МОЛИТВА ЗА МУДРІСТЬ СУДДІВ ВЕРХОВНОГО СУДУ

Однією з головних подій мирної акції протесту проти фальсифікацій у другому турі виборів Президента України, яка повинна була відіграти важливу роль для врегулювання політичної кризи в нашій державі – це засідання Верховного Суду України. Судові належало розглянути скарги, подані одним із кандидатів, і сказати своє слово щодо легітимності виборів Президента України.

Усвідомлюючи важливість цього історичного моменту, Глава Української Греко-Католицької Церкви звернувся із пропозицією до представників християнських Церков Львова одночасно із відкриттям судового засідання розпочати спільну молитву на проспекті Свободи у місті Лева. На таку ідею відгукнулися Українська Автокефальна Православна Церква

та Римо-Католицька Церква в Україні.

На головному майдані Львова було відслужено Акафіст до

Пресвятої Богородиці, який у співслужінні з Блаженнішим Любомиром (УГКЦ), Преосвященним Владикою Макарієм (УАПЦ) та Преосвященним Владикою Мар'яном (РКЦ в Україні) служили священники різних Церков.

Блаженніший Любомир зокрема сказав, що основна думка нашої молитви полягає в тому, що Господь наш Ісус Христос зійшов з неба та перебуває серед нас, і тому ми не є покинуті, а захищені, вислухані. На завершення він сказав: „Якщо ми завжди поручаємось Господеві у своїх молитвах, то ми з Богом обов'язково переможемо, – переможемо по-християнськи всяку неправду, насильство, і запанує чесність, справедливість, мир і пошана одне до одного”.

Відтак до присутніх звернувся Владика Макарій, який закликав до безперервної молитви. Цю пропозицію підтримали і Владика Мар'ян, і Блаженніший Любомир.

Спільна молитва завершилася співом молитви-гімну „Боже великий, єдиний”.

ЦЕРКВА – З НАРОДОМ!

У дні, коли український народ мирним, конституційним шляхом боровся за перемогу правди, справедливості й волі народу на президентських виборах в Україні, на вулицях і площах нашої держави разом із своїми співвітчизниками перебувало і духовенство.

Для надання духовної опіки учасникам мітингу на майдані Незалежності у Києві до української столиці їздили десятки священників Української Греко-Католицької Церкви. Зокрема, у Києві побували керівники й семінаристи Львівської духовної семінарії. Так само

вчинили семінарії спільноти УГКЦ з Тернополя, Івано-Франківська, Мукачєва, Дрогобича. Віце-ректор Львівської духовної семінарії о. д-р Святослав Шевчук спільно з семінаристами відслужив на Хрещатику для „мешканців” наметового містечка Божественну Літургію. Під час Літургії о. Святослав зачитав учасникам молитви Звернення Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії Української Греко-Католицької Церкви до вірних і всіх людей доброї волі з приводу теперішньої суспільно-політичної ситуації в Украї-

ні. Ця Літургія стала початком щоденної літургійної молитви у центрі Києві.

Про свою молитву за весь український народ заявив і Папа Римський Іван Павло II: вітаючи українських прочан, які взяли участь у традиційній загальній аудієнції у Ватикані, Глава Римо-Католицької Церкви промовив українською мовою: „Дорогі, запевняю вас і весь український народ, що в ці дні я особливо молюся за вашу улюблену батьківщину”.

о. Ігор ЯЦІВ
прес-секретар Глави УГКЦ

ОФІЦІЙНО

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Курія Львівської Архиепархії

Пастирський лист на Різдвяний піст “Захисти життя дитини в лоні матері”

Оцим листом бажаю заохотити Вас у час Різдвяного посту, який приготує нас до радісної події – приходу у наш світ Спасителя в іпостасі маленької дитинки, – жертвувати в наміренні захисту зачатих дітей, що мають народитися.

Різдвяний піст запрошує всіх нас відійти від земних реалій, адже Всемогутній Бог, бажаючи доказати кожному з нас, наскільки Він нас любить, посилає Свого Сина, щоб став одним із нас і розповів нам про це не тільки словом. І ось в час цього посту Ісус перебуває в лоні Своєї Матері – Пречистої Діви Марії, щоб сказати, що Він є не тільки ембріоном або чимось невизначеним. Друга Особа Божа – Син Божий – вселяється в лоно Пречистої Діви Марії і бажає пройти всі етапи розвитку людського життя. Про це пророкує Єлисавета, про це пророкує Іван Христитель, який з утроби матері рухом вітає Христа Спасителя:

“Як почувла Єлисавета привіт Марії, здригнулася дитина в її лоні, і Єлисавета сповнилася Святим Духом і виклинула голосом сильним: “Благословенна Ти між жінками і благословен плід лона Твого. Звідкіля мені це, що прийшла до мене Мати Господа мого? Ось бо як голос Твого привітання залунав у моїх вухах, дитина з радості здригнулась у моїм лоні” (Лк. 1, 41-45).

Життя починається в дуже делікатний спосіб і вимагає від нас чуйності. Про це ми завжди повинні пам'ятати, “щоб наші серця не заскорузли від обжирства, пияцтва та життєвих клопотів” (Лк. 21, 34).

Дитині в лоні матері часто протистоїть рада вбивць: одні радять матері позбутися дитини, пропонуючи виконати цю процедуру за певну плату, що справді є ціною крові, інші ж мовчки схвалюють таке рішення. Тому отим своїм постом ми маємо створити противагу цьому злу, змінити суспільну думку, ніби вбивство дитини в лоні матері є якоюсь нормою.

Господь зближається до нас, і ми повинні очікувати Його приходу. Його прихід теж очікувала рада вбивць: Ірод, радники-фарисеї, воїни, готові виконати наказ тощо. Та Бог зруйнував їхні плани, уживаючи Пречисту Діву Марію, її Обручника св. Йосифа. Так Він бажає і кожного з нас бачити оборонцем життя дитини в лоні матері.

Святіший Отець закликає нас: “Боріться, щоб кожній людині було признано право народитися. Не відступайте перед труднощами, протистоянням та невдачами, які можуть зустрітись на цій дорозі. Тут іде річ про людину, і не можна в цій ситуації замкнутися в мовчанні і бездіяльності”.

Заохочую всіх Вас до щоденних роздумувань про вартість людського життя вже з моменту його зачаття, щоби вони допомагали нам поборювати стару людину, яка ще може жити в нас, оцінюючи життя з користі чи некористі для себе. Прошу всіх Вас у ці дві п'ятниці – 3 і 24 грудня – постити на хлібі і воді, щиро приступити до Святої Тайни Сповіді та Святого Причастя в наміренні захисту життя дитини в лоні матері, молитися в тих наміреннях і заохочувати інших.

Благословення Господнє на Вас!
+ Ігор,
Єпископ-помічник Львівський,
Протосинкел Львівської Архиепархії

АМОР / АМОК

ОГОЛЕНА ПРАВДА ПРО ДУЖЕ СЕРЬОЗНІ РЕЧІ

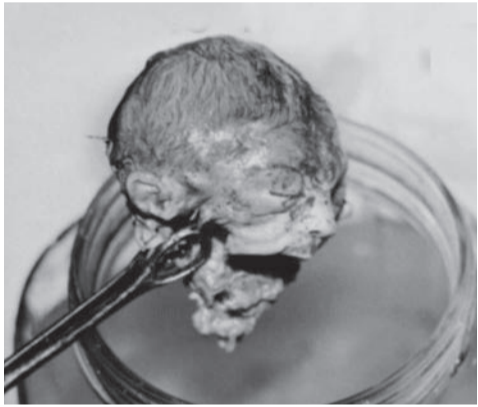
о. д-р Леонід КОСТКО,
адміністратор храму
Вознесіння ГНІХ, м. Львів

*Невже ж забуде молодийця своє немовля?
Не матиме жалю до сина свого лона? Та
хоча б вона й забула, я тебе не забуду.*

*Глянь! Я записав тебе в себе на долонях...
Ісяя, 49, 15-16.*

Кожна людина має невимовну потребу любити і бути любимою. Такою створив її вселюблячий Бог-Творець. Нехтування чи порушення цього закону зі сторони людини завжди призводить людину до страждань, оскільки це є добровільним заповіданням ран своєї та іншої душі. Вкінці це завжди відкидання Бога, який стверджує нам: Я Любов. Полюбіть і ви один одного, як Я вас полюбив.

Двоє вільних осіб, поєднуючись у найбільш інтимному акті вияву почуттів, можуть започаткувати плодом своєї любові третю людину. І тут вони вже не тільки мужчина і жінка, а

Батько і Матір своєї Дитини. І ці троє за Божим планом мають уже відразу бути поєднані найбільшою любов'ю, близькістю і турботою, щоб ця радість їхньої спільної любові не була знищена, а плекалася і розвивалася в світлі Любові Бога.

Так мала би будуватися наша радість життя, яке може давати життя і радість ще й іншому. Так воно зазвичай і стається... якщо не станеться щось інше найжахливіше, що може вчинити людина.

СВІДЧЕННЯ ПЕРШЕ: Чому Ви так зробили?

5 жовтня

Сьогодні почалося моє життя, хоча мої батьки про це поки що не знають. Я дівчинка, у мене буде світле волосся і блакитні очі. Усе уже визначено; навіть те, що я буду любити квіти.

19 жовтня

Деякі вважають, що я ще не людина. Але я справжня людина, так само, як маленька крихітка хліба також є хлібом.

23 жовтня

Я уже вмію відчиняти ротик. Подумати тільки: через рік я навчусь сміятися, а потім і говорити! Я знаю, що моїм першим словом буде «мама».

25 жовтня

Сьогодні почало битися моє серце! 2 листопада
Я щодня поволі расту. Мої ручки і ніжки стають цілком як ваші!

12 листопада

У мене є пальчики. Які вони ще маленькі! Я зможу гладити ними мамине волосся.

20 листопада

Тільки сьогодні лікар сказав моїй мамі, що я живу тут, під її серцем. Яка вона, напевно, щаслива!

23 листопада

Мої тато і мама, напевно, вже думають, як мене назвати.

10 грудня

У мене росте волоссячко. Воно гладке, світле і блискуче. Чудове!

13 грудня

Я вже трохи бачу. Коли мама принесе мене у світ, він буде повний сонячного світла і квітів.

24 грудня

Цікаво, чи чує мама тихий стукіт мого серця? Воно б'ється так рівно і сердечно для усіх. У Вас буде здорова маленька доненька, Мамо і Тату!

28 грудня

Сьогодні моя мама мене убила...

Як це робиться?

Вакуум-відсмоктування

При використанні цього методу лікар спочатку повинен розслабити шийку матки для розкриття маткового зіву, щоби, розтягнувши його, залишити матку відкритою. Це важко, оскільки вона тверда і не готова до розкриття. Потім лікар-абортмакер вводить у матку пластмасову трубку з гострими краями. Тіло дитини розшматовується на частини. Після цього лікар розрізає з боку внутрішньої стінки матки глибоко укорінену плаценту. Здерта речовина відсмоктується назовні у спеціальну ємність. Вакуум-відсмоктувач, застосовуваний для цієї операції, є у 29 разів потужнішим від побутового порохотягу.

Розширення шийки матки чистка

Ця процедура схожа на вакуум-аспірацію за винятком того, що абортмакер вводить у матку кюретку гострий ніж у формі петлі. За допомогою кюретки він розрізає плаценту, розшматовує дитину на шматочки і вишкрібає їх. При цьому, звичайно, відбувається сильна кровотеча.

Розширення шийки матки та її спорожнення

Цей аборт робиться після дванадцяти тижнів вагітності. Необхідний інструмент подібний до щипців, оскільки кістки дитини вже почали кальцинуватися (наприклад, череп). Анестезії (знеболювання) для дитини не робиться. Лікар вводить інструмент у матку, захоплює ніжку чи іншу частину тіла дитини і, викручуючими рухами, відриває її. Це повторюється знову і знову. Хребет також повинен бути зламаний, а череп роздрібнений, щоб їх можна було видалити. Обов'язок медсестри зібрати всі частини тіла дитини до купи, аби переконатися, що все витягнуто.

Розповіді про хімічні лікарські аборти?

Першим таким абортм був найбільше поширений засіб сольового отруєння плоду (сольовий амніоцентез). Він робиться після 16 тижнів вагітності. Велика голка вводиться через черевну стінку матері в навколоплідні води дитини. Через неї вводиться концентрований сольовий розчин. Дитина дихає ним, ковтає його і, звісно, бореться, б'ється в конвульсіях. Для убивства дитини потрібно близько години. Якщо не відбувається ніяких ускладнень, то наступного дня мати народжує мертву дитину. Це щось жахливе і нестерпно довго бити-

Препарат RU-486

Він не запобігає ні заплідненню, ні імплантації протягом першого тижня життя. Він використовується тільки після затримки менструації. Може застосовуватися й тоді, коли вік дитини становить не менше двох-трьох тижнів, коли у ній уже б'ється серце. Він неефективний після шести або восьми тижнів вагітності.

Він убиває ненароджену дитину, що розвивається, у якої вже почало бити-

Ми пропонуємо увазі наших шановних читачів ще один матеріал, котрий, як сподіваємось, викличе неординарну реакцію з Вашого боку. Не беремо за мету, щоб когось залякати чи тяжко вразити, лише бажаємо достосувати цю публікацію до Пастирського листа Преосвященного Владики Ігоря, що розміщений на 3 стор. нашої газети. Крім того бажаємо звернути увагу цілого суспільства на проблему вартості людського життя.

ся серце, що відбувається на четвертий день після затримки менструації. Ці таблетки призначаються завжди після сплиття цього терміну, але до сьомого тижня вагітності. Застосування тільки цього препарату вбиває 85 відсотків ненароджених дітей.

Розповіді про аборти ззовні? (через черевну стінку)?

Найбільше поширений із них так званий кесарів розтин. Хірург розкриває черевну стінку, а потім матку жінки і витягає живу дитину разом із плацентою. Звичайно цей метод застосовується наприкінці вагітності. Якось один лікар, що використовував цей метод, вийняв дитину, що дихала, намагалася плакати, рухала ручками і ніжками. Тоді він наклав голову дитини і та задихнулася.

Інший засіб переривання життя дитини утопити маля в цебрі з водою. Деякі лікарі перерізають пуповину, коли дитина ще знаходиться в матці, тобто позбавляють її кисню. Потім, приблизно через п'ять хвилин, коли вона умирає від ядухи, лікар видаляє продукт вагітності так вони називають малесеньку дитину.

СВІДЧЕННЯ

ДРУГЕ.

Ніколи

Я ніколи не буду спеленута, не буду смоктати пальчик.

Я ніколи не притиснуся до тебе і не вимажу тебе молоком.

Я ніколи не буду гратися брязкальцями і мати своє ліжечко.

Я ніколи не буду мати ложечки і нагрудничка.

Я ніколи не навчуся повзати і ходити, не вимовлю першого слова.

Я ніколи не побачу мурашку, метелика і пташку.

Я ніколи не піду з вами до магазину за забавками

У мене ніколи не буде киці, і щенятко не лизне мені щічку.

У мене ніколи не буде ляльок або плюшевого ведмедика.

Я ніколи не побачу сонечка і сніжинки, не зможу під дощиком.

Я ніколи не буду їздити на велосипеді, стрибати з паркана або лазити по деревах.

Я ніколи не побачу чудових квітів, не буду стрибати зі скакалкою, не зібю колінка.

Я ніколи не почую пісень, не побіжу за голубом.

Я ніколи не буду дивитися мультики, читати книжку або бавитися.

Я ніколи не зможу товаришувати з хлопчиком і дівчинкою.

Я ніколи не спіймаю світлячка, рибку або жабку.

Я ніколи... Я ніколи... Я ніколи... ніколи... ніколи...

Але я у Вічності нашого Бога вічно буду Вас любити, бо Ви мої Батьки і ми разом жертви АБОТУ!

Відчуття болу плодом вашою дитинкою

Коли гублять життя ненародженої дитини, вона відчуває біль біль тривалу й болісну (з виступу президента Рейґана по національному радіомовленню, Нью-Йорк Таймс, 1984 р.).

Це було підтримано і документальною заявою групи впливових професорів, включаючи фахівців-а-

нестезіологів і двох екс-президентів Американської колеґії з акушерства й гінекології. Однак ненароджена дитина не може сказати нам, що переживає біль і страшний стрес.

Больові відчуття можуть бути зафіксовані, коли больові рецептори посилюють імпульси в головній і спинній мозки, які, у свою чергу, посылають сигнали до м'язів тіла.

Перша реакція головного мозку у відповідь на больові стимули, що піддається виявленню, рееструються в таламусі у період між дев'ятим та десятим тижнями.

Чутливий лицевий нерв має всі свої складові частини вже в місячному ембріоні... У сім тижнів він сіпає або відвертає свою голівку від болючого стимулу так само, як і на усіх інших стадіях життя. Шкірні чутливі рецептори виникають у навколоротовій області плода на сьомому тижні вагітності.

Це больовий рефлекс? Так!

Якщо торкнутися новонародженої дитини шпилькою, то у неї виникає первісний рефлекс захисного зіпання. Те ж саме відбувається й в утробі матері після восьми тижнів вагітності.

Зміна частоти серцевих скорочень і рухів плода також свідчить про те, що

Після аборт. Божжа подоба у відрі для сміття.

внутрішньоматковій маніпуляції болючою для плода.

Як реагували законодавці на це свідчення вчених?

Дуже прозаїчно: у США на розгляд був винесений закон, що вимагає зробити процедуру аборт безболісною для ненародженої дитини!

А що іще говорять фахівці про больовий рефлекс?

Ось одна із драматичних картин, описана доктором Р.Селзером з Ельського університету: Коли голка була введена через черевну стінку матері в навколоплідні води плода, її (голку) різко смикнуло спочатку в одну сторону, а потім в іншу подібно до волосіні, яку натягує риба, намагаючись зірватися з гачка. Але це була не риба, а людське дитя.

А от іще одне свідчення: Як тільки у плоду виникає больовий рефлекс можливо, вже до 45-го дня, усі використовувани методи аборт будуть викликати біль. Чим пізніше робиться аборт, тим сильнішою стає біль. Болючі відчуття сягають кульмінації, якщо як метод аборт використовується сольове отруєння... Плід переживає смертельну агонію.

Про болючість маніпуляції із плодом свідчать зміна пульсу й збільшення частоти його рухів. Плід гостро реагує на введення під його шкіру електродів і на взяття проб крові. Він переживає болючі відчуття, проходячи пологовий шлях, не кажучи вже про ті випадки, коли доводиться вдаватися до вийняття його на світ за допомогою щипців.

Уже з восьми-десяти тижнів вагітності плід відчуває органічну біль. Починаючи із тринадцяти тижнів

розтягання, стиск, уколи й інші болючі стимуляції плоду виразно викликають у нього болючі відчуття й реакцію на них. Особливо це стосується сольових впливань у навколоплідну рідину з метою абортів, коли висококонцентрований сольовий розчин поступово спалює шкіру плоду на протязі години чи більше, заподіюючи йому нестерпну біль.

Що найчастіше відбувається насправді?

Про це подається дуже мало фактичної інформації, причому нерідко фальсифікованої. Кричучі проблеми ігноруються, представляються в кращому світлі або подаються в тексті дрібним шрифтом. Жива дитинка, яку виношує жінка, називається органічною тканиною, скупченням клітин, грудочкою і т.д. І це на тій стадії, коли вона вже смокче свій пальчик, відчуває біль і коли вже можна чути її серцебиття через ультразвуковий стетоскоп.

Такий обман матері й свідоме підштовхування її до абортів ні в чому не проявляється настільки очевидно, як у питанні консультанта: Чи хочете ви відновити менструальний цикл? Якщо так, то розпишіть у своїй згоді на цю процедуру. Ні слово аборт, ні слово дитина при цьому не згадуються. Напевно, не знайти кращого прикладу експлуатації і приниження жінок, ніж цей комерційний і повсюдний обман.

СВІДЧЕННЯ ТРЕТЄ

Діти в животу матері мають сни (с науковий доказ)

Я ще не народжений, але у сновидіннях я вже бачу майбутнє життя. Я бачу себе дитиною, що грається на лузі, де багато квітів; над якими безшумно літають метелики, схожі на крилаті квітки надзвичайних кольорів. Яскраво світить сонце. Поруч зі мною моя мати. По небу плывуть білі хмарки ніби кораблі з вітрилами. Я вибираю найкрасивіші квіти, зриваю їх і приношу мамі, а вона складає їх у букет. І раптом у небі з'являється темна грозова хмара. Вона росте на очах і стає схожою на чорне тіло дракона. Вона покрила сонце, ніби проковтнувши його своєю пащею. Лунають гуркоти грому. Я в страху біжу до матері, вона бере мене на руки і говорить: «Не бійся». І я відразу ж заспокоююся з мамусею мені нічого не страшно. Вона несе мене у наш будинок. Десь гримить грім, від якого, здається, здригається земля, але поруч зі мною моя мати, і я засинаю на її руках.

Я бачу другий сон. Мати й батько про щось тихо розмовляють. Я чую кожне їхнє слово. Мій батько говорить: «Як я вдячний тобі, що ти залишила живою нашу дитину наше щастя. Без нього я не уявляю нашого життя воно було б для нас сірим і порожнім».

Я бачу інший сон. Я хворий. Мое тіло ніби горить у вогні. Поруч зі мною на ліжку сидить моя мамуся. Скільки безсонних ночей провела вона біля мого узголів'я, я не знаю. Вона тихо говорить: «Нехай його біль перейде до мене, нехай цією хворобою занедужаю я замість нього». Я відчуваю, як якась сила йде до мене. Йде від моєї мамусі й не дає мені вмерти. Вона бачить, що я відкрив очі, тихенько витирає свої сльози й посміхається мені. Вона каже: «Не думай про це, синочку. Я не покину тебе, а Бог не покине нас. Якщо ми будемо бідні, то будемо жити в якому-небудь убогому житлі. Якщо ти будеш голодний, то я буду просити милостиню, щоб нагодувати тебе. Якщо тобі буде холодно, то я зігрію тебе своїм подихом. Якщо тобі не буде у що взутися й будуть мерзнути твої ніжки, то я буду носити тебе на своїх руках». Я відповів: «Мамусю, з тобою мені буде скрізь добре, я буду слухатися тебе й тішити тебе, а коли ми вмеремо, то будемо

всі разом».

Я бачу іще сон. Я граюся на краю глибокої ями, схожій на колодязь. І раптом провалююся в неї. Я не маю за що схопитися руками, ані спертися ногою. Навколо нікого немає. Я бачу, як піді мною в мороці блищить вода. Після мого народження, коли я навчуся говорити, я обов'язково розповім матері ці сни.

Мамо, чому моє серце стискається від тривоги: куди ти несеш мене? Я бачу кімнату, повну чорних демонів. Я хочу бігти, але я впійманий, як звір у сітці: чудовисько в образі людини хоче мене вбити. У мене відтинають руку. Мамо, тобі, напевно, ніколи не відтирали руки, і ти не знаєш, як це боляче, інакше ти не дала б цій людині так мучити мене. Мамусю, тобі ніколи не розривали голови, а залізні кліщі схопили мою голівку й трощать

«...а чи не з мого братика Ваш живильний крем?..»

її. Це невимовно боляче, я чую хрускіт своїх кісточок. Де ти, та мамусю, що снилася мені?!

Малятка для безсмертних

У Поліни Дашкової серед інших творів є детектив, фабула якого полягає в тому, що існує якийсь підпільний абортарій, куди вагітних жінок із великим терміном спрямовують на штучні пологи. З немовлят роблять ліки для омолодження багатих старців. Сюжет настільки страшний, що здавався би абсолютним вимислом. Але виявилося, що Дашкова була недалеко від правди: з ненароджених дітей вже давно й успішно справді навчилися робити пілюлі, що допомагають повернути час назад.

Як виробляють омолоджуючі препарати з тканин ненароджених немовлят? Людські зародки розтирають у суспензії в апараті на кшталт м'ясо-рубки, додаючи спеціальний розчин. Колишній президент Борис Єльцин ставав від такого лікування як живчик. У жовтні 2001 року Міністерство охорони здоров'я навіть випустило спеціальні накази № 386 і 387, якими встановлювався порядок визначення ефективності препаратів. І це в обхід Фармацевтичного комітету і Комітету з біоетики Мінздраву. Про це стало відомо зовсім недавно.

Сильні світу цього користувалися препаратами з немовлят вже давно: майже усі генсеки, починаючи з Брежнєва, комуністичні тирани Китаю, В'єтнаму, Кореї, Куби, а також багато американських знаменитостей. Однак результатом постійного пічкання гормонами на кшталт віагри стало повне атрофування інших життєво важливих органів керівників застою.

Після Другої світової війни на основі досвіду, накопиченого нацистськими медиками в лабораторіях і таборах для військовополонених, де людський матеріал був необмежений, почався новий бум у пошуках еліксирумоло-

дості.

Відомо, що член-кореспондент Російської академії медичних наук Геннадій Сухих ще з 1997 року омолоджує президента Єльцина препаратами, зробленими з людських зародків. При цьому перший президент Росії, подібно Кошцю Безсмертному, дивує росіян і увесь світ, постійно з'являючись на людях і на телеекрані в абсолютно різному вигляді: то він глибокий старець, що ледь пересуває ногами, із немотивованою посмішкою, то бодрячок із гладенькою шкірою обличчя й осмисленою мовою.

За кордоном (зокрема, у Франції та Німеччині) фетальна терапія заборонена, як аморальна. Сталося це після того, як деякі жінки, що робили собі інекції молодості, померли.

Справді, бізнес, пов'язаний із фетальною терапією, злочинний по

збору тканин людських ембріонів. Вертекс мав медичну філію, яка тісно співпрацювала із Московським інститутом біологічної медицини. Після заяви американців діяльність філії призупинили.

Коли жінці роблять аборт на великому терміні, штучно викликаючи пологи, коли на світ з'являється живе дитинча, що ви робите з таким ембріоном?

Знаєте, ще не так давно аборти дозволяли робити до 26 тижнів. І тоді дійсно на світ могла з'явитися жива дитина. Лікарі опинилися в моторошній ситуації. Не будеш же його вбивати?! Вибрали найгуманніший, якщо так можна висловитися, спосіб плід поміщали в холодильник. Деякі особливо живучі діти вмирили протягом доби. Це було жахливо!!!

Зараз штучні пологи дозволені до 22 тижнів. Дітей виймають мертвими. Але все одно це вже ембріон, що сформувався, з усім виглядом людини: його в каналізацію не спустиш це дуже боляче. Як я вже говорив, із деяких лікарень плоди вивозять в Інститут біологічної медицини. А з непотрібними трупиками вчиняють так, як у кого вийде...

(Ніна Москвіна, Інфо-агентство Стрингер)

Слово замість плачу сліз, які ми вже пролили...

Усюди чуємо слова мир, доброта, гуманізм. Але це не всюди правда. Це мерзенне лицемірство, насамперед у справах, про які зараз намагаємося якнайголосніше закрити: люди, у вас потьмарення розуму АМОК з нестримним бажанням нищити, і нищити те, що своє, найдорожче!

Це одна зі звіриних гримас сучасного цивілізованого світу. Навколо нас іде війна, яка жорстока і не припиняється, де немає перемир'я або закінчення, де немає переможців і переможених, а тільки кати і їх жертви. Ця війна охопила увесь світ, але з особливою силою ті країни, які пишуться своєю цивілізованістю, культурою й прогресом. Ця війна нелюдська, це методична бойня, геноцид, що не має прецеденту або порівняння в історії людства. Це війна батьків проти своїх же дітей. Це війна, де ллються потоки крові, де вбивство сполучене з катуваннями. І ця бойня щорічно плодить десятки й десятки мільйонів невинних жертв!

З лицемірством, властивим сучасній людині, це чомусь не називається дійсним імям побоїщем безневинних і беззахисних, садизмом, узаконеним правом на вбивства й злочини, а сховане й замасковане мрячним і безсовісно лицемірним терміном аборт, тобто викидати геть гірше, ніж у смітник, начебто йдеться про непотрібний мотлох, що викидають із будинку у купу сміття, а не про живу істоту, не про дитину!

Від автора:

Я дуже прошу читачів вникнути у прочитане і поширювати ці невимовно болючі визнання моєї та Ваших душ, і відзвукнутися на НАШ БІЛЬ, який десь замовчується у його великій правді. Оті дві публікації Телегонія та Амор і амок матимуть продовження цієї обширної теми в наступних статтях: Розплата післяабортційний синдром та Покаяння Катариз.

Я не роблю жодного відкриття! Я тільки виплакую мій і наш біль! Тому не відчуваю потреби вказувати тут імена всіх авторів використаних численних публікацій, які могли не дійти до нашого читача (хоча деколи і мусив вказати авторів та джерела). Також і з огляду на те, що це не статті для наукового журналу, для здобуття наукових переваг.

Брате, Критику, всі, хто з мудрих і доброзичливых може зробити краще, повініше і більш науково запрошуємо до співпраці і наперед вдячні.

Пишіть, відзвукуйтеся й запитуйте.

НЕ ГРІШИМО ЗАБОБОНОМ!

Кожна людина відчуває свою залежність від якогось найвищого єства і тому чується до обов'язку віддати йому належну честь. Цим найвищим єством для християн є Всемогутній Бог, який, як відомо, все сотворив і усім управляє. Саме тому від нас, християн, Богові належить найвища честь, подяка, слава, хвала і поклоніння, котрі маємо виявляти впродовж цілого нашого життя, і то належним чином, бо хто не хоче почитати Бога так, як Він Сам об'явив і як вчить нас свята Церква, той часто падає у гріх, назва якого – ЗАБОБОН. На превеликий жаль, багато хто із християн з цього гріха ніколи не сповідається, хоча забобон є актом фальшивого богочитання і у властивий спосіб ображає Господа Бога.

Отже, хто грішить забобоном? Забобоном грішить той, хто створеним речам приписує силу, якої вони не мають просто зі своєї природи, або хто приписує їм силу більшу, аніж вони мають зі своєї природи.

Що є причиною забобону? Причиною забобону в основному є брак правдивої віри, а також незнання катехизму і Святого Письма.

Часто люди нарікають, що їм стається щось прикрого, часто кажуть, що їм є щось «пороблено». І все це – невипадково, бо ж не один раз говорить Христос: «Нехай вам станеться за вашою вірою» (Мт. 9, 29). Отже, хто у що вірить – це й отримає.

Хочеться зауважити ще таке: поміж нас є багато людей, які того, що конечно треба знати, не знають; зате того, що зле й непотрібне – знають аж забагато. І не лише знають, але ще й інших до цього спонукують, вводячи їх у гріх. Наведу кілька прикладів з нашого життя.

У жодній книжці не знайти таких приписів, що після того, як покійника винесли з хати, необхідно конечно зачинити хатні двері і до хати нікому не заходити; а також коли труну з покійником зняли зі стола чи зі стільців, їх необхідно попередити вверх ногами. Таких «інструкторів», що так чинять та ще й інших цього навчають, по парохіях є дуже багато, але якщо їх запитати, для чого це робиться – відповісти не можуть.

Не раз доводилося чути й таке твердження, що в тій хаті, де померла людина, протягом 40 днів не можна замітати чи мити підлогу. Чому? Ніхто не знає. І я не знаю. Знаю лише, що це є забобони і поступати так не можна, бо грішимо.

Чим є звичайний поріг? Поріг – це одна із сторін дверної скриньки, це – шмат звичайного дерева, що лежить у нас під ногами. Однак неодноразово доводилось бути свідком, як люди відмовляються подавати щось одному через поріг, чи вітатися за руку. Але чому? Ніхто не скаже, бо не знає. Знає лише, що «не можна». А це знову ж таки – забобон, і знову ж таки – гріх.

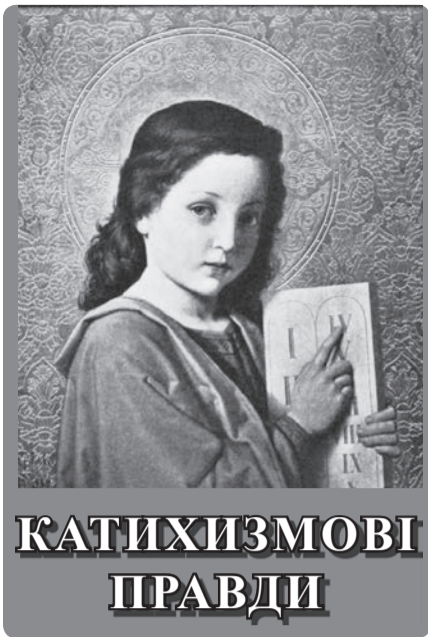
Дуже поширеним твердженням є те, що якщо дорогу перейшов кіт, а тим більше – кіт чорний, то на людину чекає якусь страшне нещастя. Не знаю, чим кіт заслужив на таку увагу, але якщо Господь створив його з ногами, то він мусить ходити, в тім числі і перед нашими очима. А з іншого боку – чим той кіт завинив, що він народився чорним? Тому не варто триматися за гудзик чи тричі плювати через плече; просто не варто на того котика звертати уваги.

Багато разів доводилось також чути, що якщо дорогу перейде жінка з порожніми відрами, то нещастя не оберешся. У чому сила відрата повного і відрата порожнього – годі зрозуміти. Тим більше: чому саме жінка є причиною зла? Нормальні речі: жінка іде по воду, чи іде з водою – то в чому тут нещастя? Навпаки, слава Богу, що є вода і що жінка здорова і може ходити. А нещастя полягає в іншому – що люди в такі речі вірять і через те грішать. І таких прикладів можна навести ще дуже багато, бо такі ширяться вони по нашому християнському краю.

Хтось, можливо, схоче заперечити, що от, мовляв, мені жінка перейшла дорогу і сталося таке чи таке, чи якось кіт перебіг дорогу і сталося нещастя. Таким хочеться дати пораду: не вірте в це і нічого такого вам не станеться. Бо хто у що вірить – той це і отримує. Ми щодня звертаємося до Небесного Отця і кажемо: «... нехай буде воля Твоя як на небі так і на землі...». Тому знаймо, що без Божої волі не стається ніщо у світі, і чорний кіт не вказує Богові, що Він має чинити. Вірмо, отже, в Божі слова, бо вони – святі, і поручаюся Богом Провидінню. А також просимо заступництва у Пресвятої Богородиці, в нашого ангела-хоронителя та всіх святих – і спасемося.

Забобон є гріхом проти першої Заповіді Божої, а тому вимагає, щоби з нього сповідатися. А однією із п'яти умов доброї сповіді є постановка поправитись. Тому належно проведемо іспит власного сумління і якщо зауважимо за собою гріх забобону, не занегаймо його – щиро висповідаймося і намагаймося нашим побожним життям лише прославляти нашого Творця.

о. Іван ГАЛІМУРКА

КАТИХИЗМОВІ ПРАВДИ

о. Богдан ГНАТИСЬКО,
парох церкви Св. Юрія,
м. Яворів

Ісус Христос приніс нам на землю велике одкровення. Він відкрив нам тайни внутрішнього життя Бога, дав можливість заглянути в глибину цих тайн.

Бог – єдність трьох Осіб, так тісно з'єднаних між собою в Любові, що Вони – Одно, залишаючись в той же час різними Особами. Ці три Особи – Отець, Син і Дух Святий. Це те, що на церковній мові називається «Троїця». В Богові одна сутність розкривається в трьох окремих Особах. Нелегко людині зрозуміти це, але саме так впливає з науки Ісуса Христа. Він об'явив Себе перед світом як Син Отця Небесного і як Йому рівний: «Я і Отець – Одно»... «Я – Син Божий»... «Хто бачить Мене, бачить піславшого Мене Отця»... Він також говорить і про третю Особу: «Дух Святий, якого Отець Мій пішле в Моє ім'я, навчить вас всьому»...

Це Він, Дух Святий, закінчить діло Христа в душах Його апостолів. Він зійде на них і переобразить їх у день Свого зіслання. Тому нам зрозуміле повеління Ісуса Христа, яке Він дає Своім апостолам: «Ідіть, проповідуйте всім народам і христять їх в ім'я Отця, і Сина, і Духа Святого»...

Це одкровення Ісуса Христа про Святу Троїцю просвічує нас знанням, хто є Бог. Без цього одкровення християнство було би незрозуміле, не знаючи, хто Бог, ми не знали б, як до Нього ставитись.

Але не можна твердити, що ми повністю зрозуміли, хто є Бог: неможливо, щоб сотворіння пізнало свого Сотворителя. Великою тайною є те, що називається Тайною Троїці. Троїця – це слово, яке виражає і «три», і «один».

Ми просто віримо, що єдина в Бозі божественна природа проявляється у трьох незлитих Особах. Так, скажімо, як пам'ять, розум і воля складають у людині так звану «духовну триаду», яка доступна особистому досвіду кожного із нас. Їх єдність не підлягає сумніву: вони належать одній особі. Але проявляються вони по-різному: згадує

ПРАВДИ ВІРИ

наша пам'ять, пізнає розум, виявляє бажання воля.

Подібне щось відбувається і зі Святою Троїцею. Ми, християни, пізнали тайну Бога в трьох Особах, що вплинуло і на наше ставлення до кожної з цих Осіб, а також і на наше життя.

Бог-Отець – перша Особа Пресвятої Троїці. Дуже важливо нам, християнам, знати, що Бог насамперед є Отцем. Він по Своїй благодаті й чоловіколюбству

захотів усиновити людину. І Він дав їй нечувану гідність, завдяки якій людина після своєї тілесної смерті стає членом Його сім'ї і живе життям самого Бога.

Якщо це так, то наш обов'язок – завжди бути гідними синами свого Отця. Ми повинні відчувати до Бога глибoku любов і повну довіру, а не почувати себе якимись Його рабами. З іншої сторони ми, як гідні сини Божі, які думають про славу і справи свого Отця, повинні старанно виконувати Його волю, зберігати Його заповіді.

Кожній сотвореній людині Отець Небесний визначає певний ідеал і робить все для того, щоб цей ідеал

Божого замислу творення Бог сам зробив перший крок любові. Він здійснив цей крок через Сина, який дав згоду взяти на Себе гріхи світу і вмерти на хресті за всіх нас, мовлячи: «Отче, якщо хочеш, віддали від Мене цю чашу; однак хай не Моя, а Твоя буде воля». (Лк., 22, 42). І випив її до дна...

Жертвою Сина людство набуває синівства Божого. Через Сина ми спаслися, ми – єдині з Богом-Синем і маємо можливість увійти у «соборне життя» Божества.

Бог-Дух Святий – третя із Божих Осіб. Це Бог, який проявляється в серцях людей, куди проникає Його любов, щоби створити з людства новий Божий народ. Йому приписують діло удосконалення нашого життя відповідно до «духу» Божої Соборності, в яку ми покликані увійти.

Дух Святий – це виконавець у нас того, що Отець визначив нам Своєю любов'ю, і що Син набув для нас Своїми заслугами.

В одкровенні Ісуса Христа про Духа Святого нам важливо знати, що Бог діє в нашому житті, що Він існує в охрищеній душі, що наше тіло є Його храмом.

Святий Дух дозволяє нам зрозуміти, що для слави Божої необхідно, аби всі люди увійшли у спілкування з Ним. Він передає нам дійсний «Соборний дух», який повинен існувати поміж усіма людьми, майбутніми синами Божими, і робить з усіх нас апостолів, післанців до наших братів у тому суспільстві, в якому ми живемо. Ось чому християнин, який не піклувався б про спасіння своїх братів, не терпів би і не вболівав за них, не має в собі правдивого «Соборного духу» синів Божих. Ця єдність повинна включати в себе всіх, оскільки це – воля Отця. Велике одкровення Ісуса Христа про внутрішнє життя Бога – основа

всієї християнської моралі. Знаючи, хто Бог і хто – ми, ким повинні стати, ми й знаходимо провідну зірку нашого життя, нашої поведінки.

Бог є любов, Він любить усіх, і ми повинні любити всіх – не тільки за добро, яке вони нам зробили, але й тоді, коли нас кривдять, ненавидять. Щоб любити людей Божою любов'ю, треба любити їх задля них самих, працювати над їх духовним збагаченням і зростанням.

Знаючи, що Бог – Отець, Син і Дух Святий, ми краще розуміємо, як нам жити. Нам стає зрозумілим обряд хрищення, через який люди стають християнами, синами Божими, підносяться до імені Бога – Троїці: «Хрищається раб Божий в ім'я Отця, і Сина, і Духа Святого. Амінь».

Тайна внутрішнього життя Бога – це також тайна нашого людського життя.

«Є ТРИ БОЖІ ОСОБИ: БОГ ОТЕЦЬ, БОГ СИН І БОГ ДУХ СВЯТИЙ. ЦЕ – ПРЕСВЯТА ТРОЙЦЯ».

ми втілили у свої життя. Бог любить нас, як дорогих дітей, очікує нашого успіху, хоче, щоб у всьому ми були прекрасні.

Наше синівство Боже в найбільшій мірі виявляється в молитві (розмові з Богом), якої навчив нас Ісус Христос: «Отче наш...».

Бог-Син – друга із трьох Божих Осіб. Він називається також «Словом», оскільки відкрив нам думки Бога, Його задуми про світ.

Прихід на землю Бога-Сина був дуже важливим для нас. Завдяки Його любові до нас ми змогли відчувати, хто є Бог і чого Він від нас очікує. Таким чином, почався діалог між Ним і нами.

Ми зрозуміли, що своїми гріхами робимося ворогами Бога, дітьми, які заслуговують на Його справедливий гнів; користуємось своєю свобідною волею, бунтуємось проти Нього.

Для примирення ж і відновлення

ЧИ МОЖНА ГРАТИ В КАРТИ?

Відповіді на таке цікаве питання можна почути неоднозначні. Одні називають це просто логічною грою, не вбачаючи жодних проблем зі символікою чи історичними моментами походження карт, інші ж – навпаки, дослідивши такі факти, стають категоричними противниками гри. Церква не має офіційного документа, який безпосередньо стосувався би гри в карти (такий документ існує лише про окультизм та магію, яка містить елемент ворожіння на картах). Проте як східна, так і західна гілка Вселенської Церкви однозначно виступають проти гри в карти.

Слово «карта» в перекладі з грецької означає лист, сувій або поверхню, на якій щось зображалося знаками чи символами в узагальнений зменшений спосіб. А словник української мови подає наступне визначення: «Карта – невеликий аркуш (картка) твердого паперу, на якому зображені умовні фігури або значки чотирьох мастей; набір цих аркушів (колода) вживається для гри».

Щодо виникнення гри в карти існує кілька гіпотез, одна з яких стверджує, що гральні карти походять від єгипетських карт таро, які використовували ще в дохристиянську епоху для магії. Інша версія переносить нас у VII-VIII ст. н.е., до Китаю, де гравірувалися зображення на цупкому папері. Колода карт ділилася на дві нерівні частини: одна (верхня) містила цитату з якогось твору, інша (нижня) – сценку-ілюстрацію. Правильне поєднання тексту та ілюстрації становило логічну гру для аристократів. Словник Чинг-цзе-Тунга вказує на дату винаходу гральних карт у Китаї – 1120 рік після народження Христа. Тоді в колоді із 36 карт існувало чотири масті. Дев'ять карт кожної масті мали свій титул (по висхідній), згідно з титулами державних чиновників.

У Європі карти з'явилися в XIV столітті. Однією з перших згадок є запис в італійській хроніці 1379 року: «У Вітербо введена гра в карти, що походить із країни сарацинів і називається ними «наіб». Щодо походження існуючої символіки гральних карт також нема достовірних фактів. Велика кількість богословів та дослідників вважає, що ця символіка містить негативну інформацію, яка виникла у середовищі людей, вороже настроєних щодо Церкви і, особливо, до Христа та Його страстей, які є спасінням для християн.

Етимологія назв карт та значень символів

Слово «туз», запозичене з польської мови, походить від німецького «Daus» і означає гральну карту вартістю одне очко. У німецькій мові слово «Daus» має значення «диявол». Цілком ймовірно, що «Daus» походить від грецького «діаблос» – наклепник, обмовник, плетун; той, що розділює, відділяє.

Структура колоди карт передбачає такі рівні: «король», «дама», «валет» (з французької – «слуга»); ще нижче – «десятки», «дев'ятки» і так до «шісток» (або до «двійок» у повній колоді) – типова ієрархічна драбина від вищих до нижчих. Іноді в колоду додається ще одна карта – «джокер» – легковажна фігура у вигляді клоуна (у дореволюційних сценічних діях схожий персонаж

називався «фрад'яволо»). Карта «джокер» є вища за всіх; вона не має масті і у грі вважається найсильнішою.

Отже, на вершині піраміди гральних карт у будь-якому випадку є не монарх, а той самий deus, тобто диявол – князь світу цього, а також і князь гри в карти.

Символіка карт, що передається за допомогою назв «трефи» (або «хрести»), «вени», «черви» і «бубни», також несе певне смислове навантаження. У різних країнах ці символи називаються і трактуються по-різному. Так, наприклад, «черви» зображаються у вигляді серця або чаші; «вени» – як лопат-

ка, жолудь чи меч; «бубни» – як діаманти, дзвони, монети; «трефи» (або «хрести») переважно мають значення «дубини».

Але існують й інші тлумачення цієї символіки, згідно з якими масті карт нагадують святі речі – збраряддя страстей і смерті Ісуса Христа.

«Трефи» або «хрести» – карта із зображенням хреста-«трилисника», хреста Ісусового, який є спасінням для християн, і перед яким поклоняється половина людства. В перекладі з мови ідиш «трефа» означає «нечисть», що є прямим лихослів'ям щодо хреста.

«Вени» або «піки» – ця масть символізує євангельський спис, тобто спис святого мученика Лонгіна-сотника, який пробив бік Христа. Як провіщав у своєму видінні Господь устами пророка Захарії: «... і вони глядітимуть на Мене, якого прокололи» (Зах. 12, 10), так і сталося: «Один із вояків проколов Йому списом бік» (Мт. 27, 48).

«Черви» – нагадує євангельську губку на тростині. Як сказав Господь через пророка царя Давида, «вони клали полин Мені до страви, і в згазі Моїй напували Мене оцтом» (Пс. 68, 22). Так і сталося: «І нехай один із них підбіг, узяв губку й, намочивши її оцтом, настромив на тростину й дав Йому пити» (Мт. 27, 48).

«Бубни» – графічне зображення кованих чотиригранних зазубрених цвяхів, якими прибили руки і ноги Спасителя до дерева хреста. Як пророкував Господь устами псалмопівця Давида – «пробили Мені руки й ноги» (Пс. 22, 17) – так і сталося; згодом апостол Тома сказав: «Якщо не побачу на Його руках знаків від цвяхів і не вкладу свого пальця у місце, де були цвяхи, а й руки моєї не вкладу в бік Його, – не повірю!» (Ів. 20, 25).

Назва «козирні карти» має особливе призначення. «Кошерними»,

тобто «чистими», талмудисти називають ритуальні жертвоприношення, і тому зміст гральних карт полягає у приниженні того, що для нас є святим. Адже виходить, що, покриваючи хрест якоюсь «козирною шісткою», його можна перемагати, – при тому, що ми віримо і знаємо, що Хрест Господній є Животворящим і непереможним знаменням, силою і спасінням християн.

Отже, за словами святителя Ігнатія Брянчанінова, потрібно дослідити дух часу, щоб знати, чого уникати. У сучасному секуляризованому світі карти та їх символіка є дуже поширені. Беручи до рук ніби невинні на перший погляд карти, ніхто не задумується над тим, що цим він наражає свою душу на велику небезпеку. У будь-якому випадку, навіть граючи не на гроші, а просто для розваги, щоб згаяти час (у дорозі, після роботи або навчання), гравці, що часто називають себе християнами, підсвідомо приєднуються до тих, хто вирішив у такій собі «веселий» спосіб зневажити Бога, зневажити Його Святий і Животворящий Хрест. При цьому забувають, що цей час є даром Божим, за використання якого потрібно буде колись відповідати: «Кому багато дають, з того і багато спитають» (Лк. 12, 48).

Ми, християни, не повинні боятися карт, але маємо бути озброєні вірою і знаннями, мусимо пояснити цю проблему тим, хто легковажно витрачає свій час, гроші, а, можливо, й... душу.

Виправдання гри в карти логічною вправою не може бути аргументом практикуючих християн. Так, розвиток логічного мислення під час гри в карти незаперечний, але, на противагу негативному впливові вказаної символіки, існує багато інших нешкідливих логічних забав, як, наприклад, шахи, шашки, складанки («Puzzle»), комп'ютерні ігри тощо. Крім того, свідомий християнин має сформовану систему цінностей, де на першому місці є Бог, а все інше має визначену позицію. Правильне розуміння стосунків «Бог-людина» визначає ставлення людини до світу. Апостол Павло у листі до коринтян пише: «Усе мені можна, але не все корисне; усе дозволене, але не все буде» (1 Кор. 10, 23). Вислів «усе можна» не стає виправданням для гриха, бо подальший текст визначає відповідну умову дій – «в Господі»: «Чи ви, отже, їсте, чи п'єте, чи що-небудь робите, усе робіть на славу Божу!» (1 Кор. 10, 31).

І на закінчення, як відповідь на запитання, ще одна цитата апостола Павла: «Ось тому, коли їжа спокушує брата мого, то повік я не їсти м'яса, щоб не спокусити брата свого!» (1 Кор. 8, 13). Отож, гра в карти зі своєю символікою не є просто логічною забавкою; для християн вона неприпустима тому, що може бути або приєднанням до противників Христа, або спокусою для ближнього, на що вказує Христос: «Горе тій людині, через яку спокуси приходять!» (Мт. 18, 7).

Пасторальний центр «Еклезія»
Часопис «Пізнай правду» ч.
4(67) 2004 р.

УТВЕРДЖЕННЯ ВІРИ Й НАДІЇ

– Наша молодь тепер аполітична і прагматична. Не знаю, що чекає нашу Україну. Та знаю, що вже не доживу, щоб побачити її справді вільною – з гіркою сказав мені рік тому старенький львів'янин, колишній український повстанець та політв'язень. І по його зморщеному обличчі скотилася неприхована сльоза – сльоза відчаю і безсилля літньої людини, котра віддала кращі роки свого життя на вітвар вільної Батьківщини. А тепер, доживши до проголошення її незалежності, змушена убого існувати «на нашій, не своїй землі», у скорумпованій, розкраденій і приватизованій купкою скоробагачків державі.

Днями я зустріла того старенького чоловіка знову – у центрі Львова він стояв коло гурту юнаків в оранжевих куртках і тремтячою рукою розправляв на вітрі український прапор.

– Ну, тепер я спокійно можу вмирати, – сказав він мені. – Україну є кому захищати.

І по його щоці знову скотилася ледь помітна сльоза. Але це вже була сльоза радості і сповненої надії.

Я думаю, що у дні мирної української помаранчевої революції, яка вивела на майдани сотень міст і містечок України нечувану кількість людей, у серцях мільйонів воскресла віра і надія. У серцях мільйонів пробудилося усвідомлення: «Це моя країна. Я її громадянин. Я мушу захистити свою країну і себе від облудної неправди, від цинічної несправедливості, від посягання на її і мою волю.»

– Які відчуття сповнюють вас? – запитав мене на львівському проспекті Свободи польський журналіст.

І я йому відповіла: «Гордість. Гордість за свій волелюбний народ. За свій мудрий народ. За народ, який на своїх стягах записав не руйнівні гасла ворожості і ненависті, а творчі гасла любові і єднання.»

Влада чекала у Києві зіткнення і провокувала його, деякі «захисники народу» з парламентської трибуни закликали «расстрелівають тех, хто сеєт смуту на уллице, без суда і следствія», дружина прем'єр-міністра (вже екс) і кандидата на пост Президента пані Януковичева без найменшого докору сумління кидала у багатотисячний натовп мешканців Донецька зерна підлої неправди і ненависті про апельсини з наркотиками, американські гроші та скляні очі людей, що стоять на столичному майдані Незалежності... А, у сповненому світлим і мужніми обличчями Києві, львів'яни і кияни браталися з донеччанами і харків'янами, помаранчева молодь йшла до синьо-голубих зі словами «Ми – брати! Нам нічого ділити!» І на міліцейські щити клали квіти. А у Львові тисячі людей у молитовному єднанні у центрі міста возносили свої прохання до Господа – про торжество правди і про єдність, про мир і спокій. Це колосальне зростання духу українців і України стало таким же пробудженням нації.

У хвилини, коли я пишу ці рядки, продовжується засідання Конституційного суду, триває засідання Верховної Ради, а ті, хто в агонії чіпляється за владу, не гребують нічим, сіючи розбрат і слово-облудну брехню.

Я знаю, що процеси, які відбуваються зараз у нашій державі, не будуть легкими і безболісними. Але я проганяю тривогу, що стукає в серце. Для неї там немає місця. У моєму серці – віра у мій волелюбний, мудрий і єдиний народ. Правда завжди перемагає лукавство, любов – ненависть, єднання – розбрат.

Люба КІНДРАТОВИЧ

Дорогі дітки! Усі ми, дорослі й малі, з нетерпінням очікуємо приходу святого отця Миколая. Безперечно, що кожен із нас хотів би отримати від святого якийсь подаруночок. Напередодні, очевидно, хвилюються усі діти: чи прийде до них св. Миколай, чи не оміне їхньої хати, чи покладе щось під подушечку... Саме наш Юрчик є прикладом для кожен із Вас. А щоб наступного року таких сумнівів у Вас не виникало, то кожна дитина, і то щодня, перед тим, як лягти спати, повинна би перевірити своє сумління, проконтролювати свою поведінку за день. Якщо знайдеться у нас якийсь гріх, мусимо чимскоріше посповідатися, щоб напередодні свята Миколая усі Ви були певні, що св. Миколай обов'язково завітає до Вас із своїми щедрими дарунками.

ЮРЧИК НЕ МОЖЕ СПАТИ

Ой, не може Юрчик спати,
Бо таку почув він вість:
Завтра з Божої палати
Може прийде (ще не знати!)
Довгожданий любий гість.

В нього одяг світлий-білий,
Довга сива борода,
Теплий погляд, усміх мильний.
Хоч дідусь старий, похилий,
Жвава в нього все хода.

Гей, хто, хто його не знає?
Це ж – святий наш Миколай!
Про дітей він завжди дбає
І щороку об'їжджає
Цілий світ і кожний край.

Коло нього – янголята,
Білі-білі, наче сніг –
Прехороші, пребагаті;
Сяють блисками їх шати,
Зорі сиплються з-під ніг.

Тричі снився вже Юркові
Добрий той дідусь свяятий;
Все казав йому два слова,
Все питався: "Ти готовий?
Бога любиш? Добрий ти?"

Юрчик сам себе питає,
Чи завжди він добрий був –
І питає, і не знає,
Де і в чім його вина є,
Бо за рік уже забув.

Слухав мами?
Пильно вчився?
Рідну школу шанував?
Вдома, в церкві все молився?
В школі з хлопцями не бився?
Не шукав пустих забав?

Відповідь не легко дати –
Трохи ні, а трохи так...
"Може, краще знають мати,
Але стидно їх питати..." –
Шепче Юрчик-неборак.

Ой, не може Юрчик спати,
Сумнів серце смокче-ссе:
"Як би, як би то вгадати,
Чи Дідусь зайде у хату,
Чи – крий Боже! – то рогатий
Грубу різку принесе?"

"Е, – гадає наш хлопчина, –
Може, ще не є так зле!
Може, призабув чортина,
В кого, де й яка провина
(В світі ж не одна дитина,
Не один пустун живе)".

Ні, Юрко не може спати –
Гадка гадку здоганя:
"Ох, так дуже хочу знати!
Боже, як мені діждати
Того завтрашнього дня?"

Михайло МАМОРСЬКИЙ

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ПОБОЖНИЙ ПЕРЕКАЗ

Іде св. Миколай полями й лугами, а за ним поспішають янголята, що несуть дарунки для добрих і чемних дітей. Ходить св. Чудотворець по всіх усюдах, обходить хати, загороди, села і міста, роздає дарунки, благословляє і потішає бідних та нужденних.

Так зайшов до села, в якому під самим лісом стояла хата. Двері відчинені, на порозі сидить хлопчина – босий, розхристаний, у подертій одежині і вдивляється в небо, в ту молочну дорогу, що з небесних палат веде на землю. Це – малий Тарасик. Матері він не зачав, торік помер батько, тож лишився хлопечко круглим сиротою. Побачить, бувало, що якась мати пестить і цілує свою дитину, і біжить мерщій туди, відкриває очі й уста і так вдивляється в матір, наче б йому очі хотіли вискочити.

Отож, приходиться св. Миколай під хату, а Тарасик навіть шапки не здимає – лише розплющив очі та й дивиться.

Усміхнувся св. Миколай і питає:
– Скажи мені, Тарасе, чим тебе маю обдарувати? Може шапкою, одягом, чобітьми?
– Ні...
– Може, дати тобі їжі такої, щоб ти ніколи не був голодний?
– Ні...
– А, може, хочеш грошей багато?
– Також ні.

– Тоді скажи-но, Тарасику, щиро, що б ти хотів мати, адже я приніс для тебе багато дарунків, бо ти нічим не прогнів Господа Всевишнього.

На ті слова Тарасик упав на коліна і прошепотів несміло:
– Я хотів би, святий отче Миколаю, щоби мене хтось хоч раз у житті попестив і приголубив, як мати – свою дитину.

Засумував св. Миколай і не сказав ні слова. Любов матері – це якраз єдина річ, якою він не може обдарувати нікого.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

У грудні святкують ювілеї:

65-річчя уродин - о. Михайло Коваль (22. 12)

35-річчя уродин - о. Ігор Хороз (22. 12)

30-річчя уродин - о. Ігор Леськів (12. 12)

(Продовження, початок у попередніх числах «Мети»)

44. На чому базують своє твердження свідки Єгови, заявляючи, що Пресвята Євхаристія не є prawdziwym Тілом Христовим?

„Вартова башта” вчить, що слова Христа „Це є Тіло моє” треба розуміти не в абсолютному значенні „є”, котрі стверджують, що це – дійсність. В їхньому розумінні ці слова треба розуміти символічно, тобто „є” треба розуміти як „означає”. В такому випадку під всі речі можна підводити символіку, наприклад: вода означає повітря. Чи не абсурд? Отож, Христос не говорить: „Це означає Тіло Моє”, – а говорить конкретно: „Це є Тіло Моє”. Тому, аби зневажити те, що є найдорожчого, свідки Єгови фальшують навіть слова самого Господа нашого Ісуса Христа. Зухвальство та й годі.

45. Чому свідки Єгови кажуть, що причащатися можна лише один раз у році?

Свідки Єгови стверджують, що згадувати Господню Вечерю (символічне прийняття Євхаристії) можна лише один раз у році, бо так, мовляв, наказав Христос: „Це робіть на Мій спомин” (I Кор. 11, 24). Отож, згідно з їхньою наукою, якщо „на спомин”, то лише раз у році. При цьому на наступні рядки вони вже уваги не звертають. А там, до речі, читаємо: „Ця чаша – Новий Завіт у Моїй Крові. Робіть це кожний раз, коли будете пити, на Мій спомин. Бо кожного разу, як їсте хліб цей і п'єте цю чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки Він не прийде” (I Кор. 11, 25-26). Так св. апостол Павло переповідає слова Христа і повчає нас, як маємо поступати. Тож кого маємо слухати – апостола Павла чи свідків Єгови?

46. А що означає „згадувати Господню Вечерю”, про що згадується трохи вище?

Так означають день Тайної Вечері свідки Єгови. З цією метою вони збираються раз у році увечері 14 дня нізан (квітня). Усі сідають за столом, на котрому приготувані неквашений хліб і вино. Старший зібрання подає

їх кожному із присутніх, зауважуючи при цьому, що лише той, хто відчуває себе гідним належати до числа 144 тисяч вибраних, може спожити цей хліб і вино. Тому багато хто із присутніх, лише потримавши їх у руках, передають наступним із присутніх. Якщо ніхто із присутніх не відважився їх спожити, то після 24-ї години символ перестає бути символом Господнього Тіла і переходить у власність господареві будинку. Як бачимо, немає тут жодної святості, а є лише прості хліб та вино.

47. Чи можна вважати, що лише вибрані зі свідків Єгови можуть споживати ці символи?

Згідно з їхньою доктриною, той, хто відважиться спожити ці їхні символи, зачисляється до небесних істот. Згідно з книгою Одкровення, свідки Єгови зараховують їх до числа „дівичів”. Як бачимо з науки свідків Єгови, причащатися можуть лише вибрані. Христос же говорить конкретно: „Пийте з неї ВСІ”.

У чому річ? Та у тому, що свідки Єгови дбають лише про себе, а Христос прийшов для спасіння усіх людей. Саме тому Ісус Христос подає Себе Самого усім без винятку, бо бажає усіх нас бачити у Своему Царстві.

(далі буде)

НАУКОВЦІ ВІРУЮТЬ

Я горджуся тим, що я людина віруюча. Я вірю в силу молитви. Я вірю в молитву не лише як католик, а й як учений.

Гульєльмо Марконі 1874-1937 італійський фізик і винахідник

Я – християнин. Це значить, що я вірую в божественність Христа, як вірували майже всі великі астрономи і математики минулого. Мої переконання не є наслідком отриманих у спадщину забобонів, але глибоких досліджень.

Огюст Комі 1789-1857 французький математик